

פקודת פרוציזורה פלילית (שפיטה לפי כתב־האשמה) (תיקון).

מס' 22 לש' 1946.

פקודה הבאה לתקן את פקודת הפרוצידורה הפלילית (שפיטה לפי כתב־האשמה).

חוק יוחק בידי הנציב העליון לפלשתינה (א"י), בעצתו של הוועד היועץ שלה, לאנור: —

1. הפקודה הזאת תיקרא פקודת הפרוצידורה הפלילית (שפיטה לפי כתב־האשמה) (תיקון).
 1946, ותהיה נקראת כאחת עם פקודת הפרוצידורה הפלילית (שפיטה לפי כתב־האשמה),
 הקרויה להלן „הפקודה העיקרית“.

שם קצר,
 מס' 5' 101.

2. סעיף 18 של הפקודה העיקרית יופקע, והסעיף הבא יבוא במקומו: —

הפקעת סעיף 18 של
 הפקודה העיקרית
 והחלתו כאחר.

18—(1) אם סבור שופט־שלום, לאחר שחקר בהאשמה, שאין עדות
 מהימנה מספקת שתצדיק את העמדת הנאשם לדין בפני בית־משפט
 לפשעים המורים או בפני בית־משפט מחוזי, ידחה את ההאשמה.

„מסר או מסירה
 לדין“.

(2) אם סבור הוא שיש עדות מהימנה מספקת שתצדיק את העמדת
 הנאשם לדין, ימסור את הנאשם לדין על העבירה או על העבירות,
 שבהן מתלבן כי יש עדות מספקת שחנאשם עבר אותן, אף־על־פי
 שאותן עבירה או עבירות שונות הן מן העבירה, או מן העבירות
 שבהן הואשם מתחילה (מיוס חרוקה):

בתנאי כי לפני שיחליט שופט־השלום למסור נאשם לדין, יקרא
 תחילה אליו, שימסור הודעה נכוח עצמו, אם רצונו בכך, ויזמין אותם
 עדים, שיהיה עשוי לבהור בהם כדי ללמד זכות על עצמו“.

3—(1) סעיף 28 של הפקודה העיקרית (כפי שחוקק בסעיף 3 של פקודת הפרוצידורה
 הפלילית (שפיטה לפי כתב־האשמה) (תיקון), 1944) יהוקן במחיקת המלה „שפיטה“, המצויה
 בסוף סעיף־קטן (9) שבו, ובהחלפתה במלים „מסירה לדין“.

תיקון סעיף 28 של
 הפקודה העיקרית,
 מס' 31 לש' 1944.

(2) יהיו רואים סעיף זה כאילו נכנס לתקפו בתאריך שבו נכנסה לתקפה פקודת הפרוצידורה
 הפלילית (שפיטה לפי כתב־האשמה) (תיקון), 1944.

א. ג. קאנינגהאם
 נציב עליון.

29 במארס, 1946.

פקודת מכירת משקאות משכרים (תיקון).

מס' 23 לש' 1946.

פקודה הבאה לתקן את פקודת מכירת המשקאות המשכרים, 1935.

חוק יוחק בידי הנציב העליון לפלשתינה (א"י), בעצתו של הוועד היועץ שלה, לאמור: —

1. הפקודה הזאת תיקרא פקודת מכירת המשקאות המשכרים (תיקון), 1946, ותהיה נקראת
 כאחת עם פקודת מכירת המשקאות המשכרים, 1935, הקרויה להלן „הפקודה העיקרית“.

שם קצר,
 מס' 4 לש' 1033.

2. סעיף 16 של הפקודה העיקרית יחוקן מתוך שתוכנס בסופו הפסקה הנוספת הבאה
 כפסקה (1): —

תיקון סעיף 16 של
 הפקודה העיקרית.

(1) כי המקום אשר עליו יבוקש הרשיון, יהיה אפשר למכור בו משקאות משכרים רק
 לבני־אדם המתגוררים באותו מקום, או לאורחים בתום־לבב של בני־אדם כאלה“.

א. ג. קאנינגהאם
 נציב עליון.

29 במארס, 1946.